

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1256/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zakończenia umowy dzierżawy nieruchomości rolnych, mianowicie gospodarstwa mlecznego lub gruntu wykorzystywanego do produkcji mleka, związane z nimi ilości referencyjne przechodzą z powrotem na wydzierżawiającego również wtedy, gdy wydzierżawiający nie jest i nie zamierza być producentem mleka, o ile w najkrótszym możliwym terminie dokona przeniesienia tych ilości referencyjnych za pośrednictwem państwowego punktu sprzedaży na osobę trzecią, będącą producentem mleka?

⁽¹⁾ Dz.U. L 405, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 160, str. 73

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Madrid (Hiszpania) w dniu 27 czerwca 2006 — CEPSA, Estaciones de Servicio SA przeciwko LV Tobar e Hijos SL

(Sprawa C-279/06)

(2006/C 212/36)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Madrid (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: CEPSA, Estaciones de Servicio SA.

Strona pozwana: LV Tobar e Hijos SL.

Pytania prejudycjalne

PO PIERWSZE:

- A) Czy art. 81 ust. 1 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że umowa o oflagowanie stacji paliw (contrato de abanderamiento) zawarta w 1996 r. pomiędzy dystrybutorem produktów z ropy naftowej a spółką posiadającą stację paliw, na podstawie której zobowiązuje się ona do sprzedaży przez określony czas paliw silnikowych i olejów napędowych pochodzących wyłącznie od dostawcy, zobowiązując się jednocześnie do niesprzedawania takich produktów dostarczanych przez innych dystrybutorów, wchodzi w zakres jego stosowania, jako że takie zobowiązanie wiąże się z porozumieniem o zakazie konkurencji, aczkolwiek umowa ta, ze względu na swoje znaczenie gospodarcze, mogłaby zostać uznana za umowę agencji?
- B) W przypadku, gdy umowa wchodzi w zakres stosowania art. 81. ust. 1 WE, to czy może ona zostać objęta wyłącze-

niem spod zakazu, jeżeli spełnia ona wymogi rozporządzenia nr 1984/1983 ⁽¹⁾, zwłaszcza te, które dotyczą okresu obowiązywania umowy?

- C) Jeżeli tak, to czy przepisy art. 10 i 12 powołanego rozporządzenia, które zezwalają na to, aby okres obowiązywania porozumienia o zakazie konkurencji przekraczał pięć lat, jako świadczenie wzajemne za korzyści gospodarcze lub finansowe przyznane przez dostawcę posiadaczowi stacji paliw, wymagają, aby takie korzyści gospodarcze lub finansowe były istotne, lub też czy wystarczy, iż nie będą one nieznaczące? Czy przepisy te można interpretować w ten sposób, że takie korzyści gospodarcze lub finansowe zostały przyznane w umowach o oflagowanie stacji paliw, gdy dostawca produktów z ropy naftowej ponosi koszty zainstalowania i utrzymywania na stacji paliw logo własnej marki lub oddaje do dyspozycji zbiorniki i dystrybutory paliw, których posiadacz stacji paliw nie może używać bez pisemnej zgody wyłącznego dostawcy do niedostarczonych przez niego produktów, i które powinien on zwrócić w momencie, gdy zaprzestanie ich używania, do którego był uprawniony, a których wartość jest zabezpieczona gwarancją bankową na pierwsze żądanie, którą posiadacz stacji paliw ustanowił na rzecz dostawcy?

- D) Jeżeli takie wyłączenie nie ma zastosowania, to czy nieważność z mocy prawa przewidziana w art. 81 ust. 2 traktatu WE dotyczy całej umowy?

PO DRUGIE:

- A) Czy art. 81 ust. 1 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że taka umowa o oflagowanie stacji paliw, która przewiduje, iż spółka posiadająca stację paliw powinna sprzedawać paliwa silnikowe i oleje napędowe pochodzące od wyłącznego dostawcy po ustalonych przez niego cenach sprzedaży detalicznej, zasadniczo podlega zakazowi ograniczania konkurencji, jako że ustala ona ceny sprzedaży, mając na uwadze jej znaczenie gospodarcze i w szczególności ryzyko ponoszone przez posiadacza stacji paliw oraz jego udział w kosztach dostawy produktów będących przedmiotem umowy lub promocji ich sprzedaży, przy czym należy uwzględnić następujące kwestie:

- 1) Posiadacz stacji paliw zobowiązuje się do sprzedaży na zasadzie wyłączności smarów, produktów pomocniczych do samochodów, paliw silnikowych i olejów napędowych pochodzących od dostawcy zgodnie z ustalonymi przez niego cenami sprzedaży detalicznej, warunkami i technikami sprzedaży przez okres 10 lat, który może być przedłużany na kolejne pięcioletnie okresy na podstawie wyraźnego i pisemnego porozumienia zawartego co najmniej z sześciomiesięcznym wyprzedzeniem.
- 2) Posiadacz stacji paliw przyjmuje na siebie ryzyko związane z paliwami silnikowymi i olejami napędowymi z chwilą ich otrzymania od dostawcy w zbiornikach magazynowych, włączając w to ryzyko związane z różnicą w objętości paliwa. Od otrzymania produktów posiadacz stacji paliw ma obowiązek przechowywania ich w warunkach niezbędnych do uniknięcia ich utraty lub pogorszenia i gdy zajdzie taka potrzeba, to on jest odpowiedzialny wobec dostawcy oraz wobec osób trzecich za ich utratę, zanieczyszczenie lub pomieszenie oraz za wynikłe w związku z tym szkody.

- 3) Posiadacz stacji paliw powinien zapłacić dostawcy wartość paliw silnikowych lub oleju napędowego w terminie 9 dni od daty ich dostarczenia na stację paliw, po przedstawieniu w dacie pierwszej dostawy gwarancji bankowej na całkowitą wartość dostawy za 15 dni. W przypadku braku zapłaty — poza możliwością przystąpienia przez dostawcę do realizacji gwarancji ustanowionej przez posiadacza stacji paliw — posiadacz ten będzie zobowiązany do zapłaty za produkty przed ich dostarczeniem na stację paliw. Kwota, którą ma zapłacić posiadacz stacji paliw na rzecz dystrybutora, obliczana jest poprzez odjęcie od ceny sprzedaży detalicznej ustalonej przez dystrybutora zawierającej VAT kwoty „prowizji” przysługującej posiadaczowi stacji paliw oraz odpowiedniej kwoty podatku VAT. Dostarczone paliwo sprzedawane jest przeciętnie w terminie krótszym niż 9 dni przewidzianych na dokonanie zapłaty przez powódkę na rzecz pozwanej. Dystrybutor dokonuje miesięcznie obciążenia lub uznania rachunku stacji paliw, w zależności od tego, czy ustalone ceny dostarczonych paliw uległy podwyższeniu lub obniżeniu. Koszt transportu jest ponoszony przez dostawcę.
- 4) Posiadacz stacji paliw poręcza i odpowiada za klientów, których pozyskał jako użytkowników karty kredytowej stworzonej i zarządzanej przez grupę spółek, do której należy dostawca, pobiera zapłatę za zakupy dokonane za pomocą tej karty kredytowej w miesiąc po dokonaniu tych zakupów, ponosi niewielką część kosztów związanych z użytkowaniem przez klientów karty stałego klienta danego dystrybutora produktów z ropy naftowej i ponosi ryzyko braku zapłaty przez klientów, którym bezpośrednio udzielił kredytu.
- 5) Dostawca produktów z ropy naftowej ponosi koszty instalacji i utrzymywania na stacji paliw logo własnej marki, a także oddaje do dyspozycji zbiorniki i dystrybutory paliw, których posiadacz stacji paliw nie może używać bez pisemnej zgody dostawcy do niedostarczanych przez nią produktów, a których wartość jest równa dokładnie kwocie, na którą posiadacz stacji paliw ustanowił gwarancję na rzecz dostawcy.
- B) Jeżeli tak, to czy rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r., a w szczególności jego art. 10-13, należy interpretować w ten sposób, że obejmują one swoim zakresem stosowania umowę mającą taki charakter, tak iż zakaz zawarty w art. 81 ust. 1 traktatu WE nie ma zastosowania, gdy umowa spełnia przesłanki wyłączenia zawarte w tych przepisach rozporządzenia?
- C) W takim przypadku, czy art. 11 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w umowie przewidziano więcej niż jedno ograniczenie konkurencji, ponieważ poza ustanowieniem zakazu konkurencji polegającego na tym, że wyłączna dostawa jest dokonywana przez jednego dostawcę, ceny sprzedaży są ustalane przez dostawcę, umowa może jednak zostać uznana za ważną,

jako że w listopadzie 2001 r. dystrybutor pozwolił stacji paliw na obniżenie ceny sprzedaży, pod warunkiem, że przychody dystrybutora nie ulegną zmianie?

- (¹) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 (obecnie art. 81) traktatu do kategorii porozumień dotyczących wyłącznych zakupów (Dz.U. L 173, str. 5)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 28 czerwca 2006 r. — Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním (OSA) przeciwko Miloslav Lev

(Sprawa C-282/06)

(2006/C 212/37)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Krajský soud v Praze (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním (OSA)

Strona pozwana: Miloslav Lev

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z prawem Unii Europejskiej — dyrektywa 2001/29/WE — autor ma prawo do wynagrodzenia w przypadku odtwarzania utworu w radio lub telewizji przez operatora urządzenia używanego w związku z działalnością hotelarską, nawet jeśli odbiornik radiowy lub telewizyjny znajduje się w prywatnej części pomieszczenia wykorzystywanych do zakwaterowania (w pokoju)?
- 2) Czy § 23 ustawy o prawie autorskim nr 121/2000 Zb. w brzmieniu nadanym ustawą nr 81/2005 Zb. jest niezgodny z prawem wspólnotowym?